Ч. 235. Середа 30 (17) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Війна на Балкані.

Вісти, які надходять з балканьского півострова, представляють ся для Турків дуже грізно. На всіх полях війни Турки улягають, а що для них ще грізнійше, не ставлять навіть поважного опору, а покидають оружие і утікають. І так після послідних вістий армія болгарска займила місцевість Баба-Ені, де надіяно ся застати велику турецку армію, яка там мала громадити ся, аби ударити на надтягаючих від Кіркkілісси Болгар. Тимчасом Болгари наближають ся до того міста з двох сторін від Адриянополя і Кірккілісси, а Турки ще пробовали навіть здержати їх. Адриянополь зістав внаслідок того зовсім відтятий від Константинополя і здає ся, що вже в найблизших днях рішить ся его доля.

Не ліпше, а навіть гірше представляє ся положене в Македонії. По кровавих кількадневних битвах упало Куманово. В оборонним становищи коло того міста дожидав Зеккі-паша надтягаючого ворога. Змірив ся з переважаючою силою і побитий, почав так скоро відступати, що потерпів величезні страти. Бачив неможливість дальшого опору і уступив на полудне, полишаючи також Скоплiє.

Заняте Скоплія дало Сербам в руки найважнійшу точку в західній Македонії. Осередна точка зелізниць і доріг, також осідок властий вілєту Косово, має Скопліє дуже велике політичне і стратеґічне значіне для Сербів. Турецкі войска в Санджаку і на Косовім поли відтяті зовсім від головної армії того театру війни, а їх положене погіршує похід Чорногорців на місто Іпек.

Дожидана концентрация і опір Зеккі паши на лінії Велес Стіплiє не відбула ся, оба ті міста з великим числом армат дістали ся в руки сербского войска. Турки можуть оперти ся хиба лиш ще о Солунь, котрому однако грозить також похід войск грецких від полудня. Нечисленні турецкі войска уступають перед ними з одної місцевости до другої і Греки стоять вже в Кожані, звідки ведуть дороги, одна на північ до Монастира, а друга на всхід до Солуня. Також в Епірі потерпіли Турки ряд неудач, а Греки посувають ся побідно до Янїни.

Після урядових донесень з Білграду, войска сербскі в суботу о 6-ій вечером війшли до Скоплія. Турки уступили, полишаючи оружие і цілі вози з поживою в великім неладі до Велес і Тетова В Скопліє здобуто 18 гавбиць з муницию і 2 полеві армати, загалом здобуто 78 армат. Сербскі войска переслідуючи Турків, дійшли до вижини Овче поле, де відбула ся коротка борба. Турки утікають дальше Серби займили Клісelі на полудневім кінци Овче поле. Сербска сторожа коло Тетова донесла, що Турки утікають в напрямі до Монастира. Богато вояків піддає ся, а альбаньскі села вивішують білу хоругов. — Після послідних урядових донесень, утікаючий турецкий відділ піддав ся в Тетево сербскій кінноті Нинї король Петро з президентом міністрів Пасичем в'їдуть торжественно до Скопліє.

Віденьский „Reichspost“ обговорючи теперішну ситуацию на Балкані заповідає цілковиту зміну в австрийскій балканьскій політиці Status quo було дуже важне для мирової політики. Для міжнародної дипльоматиї було оно вигідним сиособом, бо кождий бояв ся відповідальности. Австро-Угорщина поносила найбільші жертви для політики, бо має найбільші інтереси на Балкані і не робила нічо, щоби рушити ся на південь від Дріни Але політика status quo могла мати лише сю ціль, щоби ніхто односторонно не рушав небезпечної проблеми. Та она не могла нікого наклонити ставати на дорозі цілком независимо виступаючим подіям. Европейский мир варта був тих жертв монархії та удержаня status quo. Але доґмою не могло се бути ніколи, як загалом в політичній стратеґії не істнують доґми.

Треба признати, що при розпочатю балканьскої війни Росия рівно з Австриєю заявила балканьским державам, що не допустить до територияльної зміни на Балкані. Гадали тоді, що мають перед собою бодай трохи відпорну

5)

З кавказких споминів.

(З российского — Ф. Толстого).

(Конець).

Костилін відозвав ся:

— Лиши мене тут в лісі. Чого маєш пропадати через мене.

Шілін не відповів нічого, лиш взяв его знов на плечі і скоро пішов наперед. Так уйшов майже верству. Ліс все ще тягнув ся, не видко було кінця. Мрака почала уступати, одна хмарка щезала за другою. Звізд вже не було видко. Шілін вже добре утомив ся.

В тім побачив зараз коло дороги жерело, обложене камінем.

Тут задержав ся, аби трохи відпочати з Костиліном.

— Треба трохи спочити — сказав. — Напємо ся води і з'їмо кілька колачів. До наших вже мабуть недалеко.

Але ще не сіли, коли почули знов тупіт коня. Скоро скочили в густий ліс, аби там укрити ся.

До них донесли ся татарскі слова. На місци, де они вбігли до ліса, задержала ся погоня. Відбула ся коротка нарада, відтак пущено пси в ліс. В корчах почало тріщати, в одній хвили стояв перед ними пес і став уїдати.

Появили ся чужі Татари. Збігців зловлено, звязано і покладено на коні. Уїхали може три верстви, як напротив них над'їхав Абдул і ще два Татари. Поговоривши кілька слів, передали Татари обох Росиян Абдулови і всі пустили ся назад до аула.

Досьвіта приїхали до свого аула і всадили Росиян на улици. Збігли ся діти, обкидали їх камінем, глузували з них і били прутами.

Татари а між ними і старий з долини зібрали ся, аби нарадитись, що тепер почати зі збігцями. Одні казали, щоби їх вивести дальше в гори, другі, аби замкнути, а старий стояв при своїм, щоби їх поубивати.

Але тому противив ся Абдул.

— Я вже досить видав на них — сказав він — і надію ся, що відібю своє з викупу.

Але старий відповів:

— Не дадуть тобі нічого, лиш біди нароблять. Таж то гріх годувати Москаля. — Поубивати їх — і конець.

— Як не дістану за вас до двох тижднів викупу, то на смерть засічу вас різками. А як би тобі прийшла охота ще раз утікати, то убю як пса. Пиши ще раз лист, але добрий.

Подано їм папір і они ще раз пописали листи. Відтак заложено їм диби і вивезено за мошею. Там була яма глубока на пять метрів і до неї їх вкинено.

VI.

Положене їх погіршило ся. Диб вже з них не знимали, а також не давали їм найменшої свободи. Як псам кидали їм сире тісто і спускали збанок з водою. Сирість, задуха, сморід переповнювали яму. Костилін дуже заслаб: напух цілий: мав гостець у всіх членах. Єго стони перервала лиш часом коротка дрімота.

І Шілін посумнів, хоч як він роздумував, не міг вигадати ніякого способу ратунку. Коли він одного дня сидів зажурений, підперши рукою голову, упав несподівано коло его ніг колачик, відтак ще один, а вкінци троха черешень. Він поглянув в гору і побачив над краєм ями лице Діни. Она дивила ся на него, засьміяла ся і зараз побігла.

Нагле блисла в голові Шіліна гадка:

— Чи не помогла би мені Діна до утечі.

Він виглядів чисте місце, набрав глини і почав ліпити ріжні фіґурки: коні, пси, людий і т. и.

— Як прийде Діна — погадав — дам її ті забавки.

На другий день Діна довго не показувала ся. Шілін чув тупіт коний, громадка Татарів переїхала селом, задержали ся коло мошеї і стали сварити ся, кричати і говорити о Росиянах. Він пізнав між ними і голос старого. Хоч не всьо розумів, то однако догадав ся, що недалеко були Росияни і як гадали Татари, могли напасти на село. Отже Татари не знали, що тепер діяти з полоненими.

По нараді Татари від'їхали.

Нараз учув Шілін шелест над собою. Поглянув в гору і побачив Діну. Она принесла

Туреччину. Завели сподіваня. Пересьвідчили ся, що молоді Турки ще менше відпорні від старих. Турецка будівля валить ся. Австрия не має ні сили, ні покликаня перешкодити сему. Міністер Берхтольд в послідній своїй промові сказав, що монархія стоїть далеко від всїх змагань до територияльної зміни на Балкані, але додав, що монархія у всїх услівях буде берегти своїх інтересів. Ся друга подія склала ся тепер. Туреччина показала ся цїлком немічною, анї політично анї мілітарно не може удержати ся на всході. Події послідних днів є обявленем, так, як були обявленем японьскі побіди. Вже сам національний запал на Балканї вказує, що балканьскі держави принайменше легкодушно не перецїнювали своїх сил. Европа мусить мати на те отворені очи. Росия мусить се так само зрозуміти, як ми.

Австрия звязана найважнїйшими інтересами з Балканом, але ніколи справи не дійшли так далеко, щоби неможливо було погодити сї інтереси зі справедливими домаганями балканьских держав. Між австрийскою і болгарскою сферею інтересів загалом нема контакту; те саме відносить ся до Греції. Що-до експанзивних змагань Чорногори і Сербії, то в деяких услівях їх можна би зреалізувати. Границї тих услівий кінчуть ся там, де зачинають ся житєві культурні та торговельно-політичні інтереси монархії. Памятаймо о тім, що маємо 8 міліонів населеня спорідненого з населєнєм тих держав.

Австрия стає супротив важних історичних питань. Австрия не повинна полишати супротив сьвіта сумніву що-до своєї дороги на будуче тай повинна енерґічно ступати сею дорогою.

Новинки.

Львів, 29 жовтня 1912.

— Іменованя. Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала респіцієнтів сторожі скарбової Володис. Вісїньского, Мих. Гофбавера і Ал. Клїра комісарями сторожи скарбової II кл. в XI кл. ранги.

— Потепліло! Не лиш Балкан, але й природа робить нам сего року великі несподіванки По довгих зливних дощах настала студінь і впав сніг а ще вчера мороз доходив до 7 степенів. Нинї виглядає так, як колиби зимі прийшов конець. Термометр показує 8 степенів тепла, сніг топить ся а болото заливає улиці міста Львова. Дехто ворожить вже незвичайно теплу зиму.

— Спроневіре. В Буківску коло Сянока виказало шконтрум переведене на тамошній почтї брак 2 600 К. Почтмайстер Адам Ігнатий втік. Розіслано за ним гончі листи.

— Самоубийство ученика. В Черткові відобрав собі житє вистрілом з револьвера ученик V кл. тамошної ґімназиї, Михайло Домаьский. Причиною самоубийства мав бути сильний розстрій нервовий.

— Арештоване вломника. Львівска поліция арештувала злодія, котрий вломив ся був недавно до каси „Народного Дому" в Жовкві і вкрав кілька тисячів готівкою і цінні папери. За зрабовані гроші гуляв він по Львові аж остаточно попав ся в руки поліциї. При арештованім знайдено ключики від куфрів, але він не хоче сказати, де ті куфри примістив.

— Також спосіб на зливні дощі. В селі Альшорапош ціпского комітату на Угорщині помер сими днями пастух Йосиф Пітоняк, котрого знали в цілій охрестности яко знахора. а місцеві селяни набрали того переконаня, що ніхто инший лиш померший знахор тому виноватий, що падуть безнастанні зливні дощі. Коли слота понищила їм всї плоди, взяла їх така лють, що постановили в оригінальний спосіб зробити конець слоті. Пішли всї громадно на кладовище, відкопали там тїло. Пітоняка і спалили на приговленім вже наперед кострі. За той забобон будуть тепер мусїли відповідати перед судом, бо жандармерия розвела вже доходженя в сїй справі.

— Чи правда, чи може байка? Взерашві і нинїшні польскі ґазети подають з Перемишля слїдуючу новинку:

В ночи з пятниці на суботу арештовано в Перемишли серед незвичайних обставин російского шпигуна. Вояк стоячий на варті коло пороховні в Липовицях добачив около 11-ої год. надходячого якогось офіцира і після войскового припису спитав єго по нїмецки: Wer da? (Хто там?) Офіцир відповів, що контролює патрулї і підійшов на яких 10 кроків до вояка. Тоді вояк спитав о клич (льозунґ). В тій хвили офіцир стрілив з бравнїнґа до вояка і зранив єго в рамя. Вояк відповів на то вистрілом з карабіна і зранив офіцира в удо так, що той впав на землю. Тоді вояк вколов єго ще баґнетом в лопатку. Заалярмована патруля відставила обох ранених до шпиталю, де у того ніби якогось офіцира знайдено велику скількість динаміту. Єсть річ певна, що то був якийсь російский посланник, котрий

єму два пироги зі сиром і скинула в діл. Шілін підняв і спитав:

— Чому ти так довго не показувала ся? Я наробив тобі забавок. На, возьми!

Але коли хотів їй викинути, она похитала головою і сказала:

— Не можна!

Кілька хвиль мовчала, а по тім знов відозвала ся:

— Він хоче тебе, Іване, убити.

— Хто? — спитав Шілін.

— Мій тато! Єму велів старий. Але менї жаль тебе.

Шілін відповів:

— Коли тобі справді жаль, то принеси менї жердку.

— Не сьмію.

Тоді став він єї просити.

— Діна, змилуй ся наді мною. Діночко подай менї довгу жердку!

— Не сьмію і не можу — відповіла. — Могли би побачити, всї суть дома.

Сказавши то відійшла.

Коли смеркло ся, сидів Шілін засумований і думав о близькій смерти. Поглянув на небо, зьвізди ясно сьвітили, але місяць ще не зійшов. Молитва мулли замовкла і над цїлим селом залягла глубока тишина. Повіки Шіліна були тяжкі як олово і примкнули ся, він по гадав: — Она певно боїть ся.

Нараз посипала ся на него земля; він підняв очи в гору — в отворі ями показала ся довга жердка і спустила ся до середини. Радість наповнила єго серце, він скоро вхопив жердку і пересьвідчив ся, що она досить довга і сильна. Він єї вже бачив на даху Абдулової хати.

Знов поглянув в гору, на небі ясніли зьвізди, а над ямою блестіли в темноті очи Діни. Она приложила лице до краю ями і шептала:

— Іване, Іване! — Рівночасно давала єму рукою знаки аби був тихо.

— Що? — спитав Шілін.

— Всї поїхали, лише двох лишило ся дома.

— Ну, Костилін, спробуємо ще раз? Поможу тобі дістати ся на гору.

Але Костилін не хотів о тім чути.

— Ні — відповів — я вже бачу, що менї не судило ся бути ще на волі. Де менї утікати, коли я навіть не можу обернути ся.

— Ну, бувай же здоров, не поминай лихом. — Они поцїлували ся.

Шілін вхопив жердку, попросив Діну, аби єї придержала і пробував вилїзти на гору. Два рази зсунув ся знов в долину, бо спиняли єго дибы. Вкінци поміг єму Костилін і з тяжким трудом видобув ся з тої нещасної ями.

Відтак витягнув жердку і сказав до Діни:

— Занеси єї назад на місце. Ніхто не сьміє ніколи дізнати ся, як і при чиїй я помочи утік.

Она понесла жердку, а Шілін пішов в долину до ріки. Під горою сїв на землю, вхопив камінь і пробував розбити зелїзний замок при дибах. Але дармо, замок кріпко держав. Він почув шелест, хтось біг до него. То була Діна. Она взяла камінь і сказала:

— Дай, я спробую.

Вклякла коло него і почала відбивати замок. Але що она могла вдіяти своїми малими дитинячими ручками? Шілін розглянув ся довкола і побачив, як за горами зачервоніло небо; то сходив місяць.

— Стій — сказав — заки зійде місяць, мушу перейти долину і дійти до лїса. Диби не спинять менї утечі. — Бувай здорова, дорога Діночка! Доки житя мого буду тобі вдячний!

Діна вхопила єго за руку і віткнула єму кілька колачиків.

— Дякую тобі, Діночка! — Хто буде старати ся о твої забавки? — Він поглянув на єї буйне волосє.

Діна розплакала ся, закрила лице руками і вернула до села.

Шілін перехрестив ся, вхопив рукою за зелїзний замок, аби не бренькав і пустив ся скоро в дорогу. Він знав вже околицю. В простім напрямі мав перейти може яких вісїм верств. Передовсїм мусїв дійти до лїса перед всходом сонця. Скоро ішов долиною, дивлячи ся заєдно на схід; місяць ще не показав ся, але все таки по одній стороні долини ставало чим раз яснїйше. Тїнь скоро уступала і з кождою хвилею ясність наближала ся до него.

Шілін ішов, держачи ся тїни, скоро наперед. Якраз увійшов в лїс, коли місяць виплив з поза гори.

Тепер стало майже так ясно як в день. Видко було виразно листє на деревах. Глубока тишина залягла цїлу околицю.

Щасливо ніким не замічений, дійшов до лїса. Там сїв в тїни дерев щоби трохи відпочати і зїв трохи хлїба. Найшов камінь і знов пробував дармо розбити замок. Уйшов може так верству, коли заволоділа ним така утома, що мусїв ще раз сїсти на відпочинок. Але в скорі знов підняв ся і пустив ся в дальшу дорогу.

Не стрітив єго ніхто, крім двох татарских їздців, котрих він вже здалека зачув і сховав ся перед ними в лїсї за деревом.

Вже розвиднювало ся і Шілін погадав:

— Уйду лиш трийцять кроків, відтак заверну глубше в лїс і через день буду відпочивати.

Коли зробив кільканайцять кроків, лїс скінчив ся і ясний день обняв Шіліна. Перед єго здивованими очима простягав ся живописний степ з кріпостию і войсковим табором у стіп гори. Недалеко горіли ще огнї, а довкола них стояли в кізлах карабіни вояків. Козаки і вояки лежали або сиділи купками.

Несказана радість наповнила Шіліна і додала єму нових сил. Але в тій самій хвили побачили єго три Татари, що стояли напротив російского табору на варті. Від него були віддалені не більше як о яких триста кроків. Зараз пустили ся в найбільшім розгонї до него. Судорожно забило ся в нїм серце і він в найбільшім страху крикнув:

— Ратуйте, братя!

Єго учули, в миг ока вскіло на коний кільканайцять вояків. Коли Татари побачили таку перевагу, звернули коні і чим скорше утехли до лїса. Шілін був уратований.

Козаки обступили єго і засипували питанями, звідки він і хто. Прибігли піхотинцї та офіцири. Они пізнали Шіліна.

Тепер здоймили з него диби, дали єму покріпити ся, одїли у войсковий плащ і завели до кріпости.

Вояки і офіцири відвідували єго а він мусїв їм оповідати, що з ним діяло ся.

Місяць пізнїйше вийшов на волю і Костилін, за котрого прислала родина Абдулеви пять тисячів рублів. Привезено єго до кріпости в дуже нужденнім станї, майже калїкою.

мав порохівню висадити у воздух. Вояк одержав нагороду.

Вість ся була би вельми характеристична, колиб показала ся правдивою. Може однак дуже легко бути, що то якась байка обчислена на сензацию в теперішних неневних часах, подібно, як тота вість, котру ми вчера подали про спадене на оболоню під Тарновом якогось літака з российскими офіцирами, з котрих один забив ся, а двох тяжко поранили ся. Нинїшні польскі ґазети доносять, що вість тота то чиста байка. В Тарнові про спадене літака з российскими офіцирами не знають нічого.

— **Операция, яких мало.** В міскім шпитали в Зацу виконав сими днями примарий др. Берґман незвичайної операциї. До него зголосив ся цирковний фаринник, котрий показував всілякі штуки в той спосіб, що поликав розжарене вугле, їв скло, впихав собі острі ножі крізь горло аж до жолудка і т. п. Фаринник той іменем Рудольф Ресель жалував ся на великі болі жолудка. Др. Берґман оглянувши єго докладно, постановив виконати операцию. По розрізаню жолудка, знайдено в нім ручку від пера довготи 22 центиметрів, олівець довготи 18 центиметрів, три цьвяхи довготи 8 центиметрів і металевий олівець 10 центиметрів довготи. Рана гоїть ся правильно. Ресель сказав, що перед кількома літами виконано на нім в Липску таку саму операцию.

— **Огні.** На Маврівці за Личаківскою рогачкою вибух вчера вечером в реальности архітекта Цибульского огонь, жертвою котрого стали ся дві стодоли наповнені збіжем. По кількагодиннїй акциї ратунковій міска сторожа пожарна злокалізувала огонь. Припускають, що чиясь злобна рука підложила огонь. — В нововибудованій офіцині при ул. Шпитальній ч. 18 вибух в неділю по полудни огонь. Займило ся від т. зв. „фаєрок“, уживаних до осушуваня стін, в котрих наставляють розжарене вугле, зачали именно горіти дошки руштованя під бетоновою стелею а від них футрини вікон і дверий. Завізвана сторожа пожарна небавком загасила огонь. Шкода єсть досить значна.

— **Іспит зрілости** в мужескій семинариї учительскій в Станиславові відбув ся в днях від 23. вересня до 8. жовтня включно. До іспиту приступило 17 учеників заведеня, 14 приватистів і 86 приватисток. За дозрілих признано 8 учеників заведеня, 3 приватистів і 38 приватисток; поправку дістало 8 учеників заведеня, 3 приватисти і 15 приватисток; репробовано 1 ученика заведеня, 4 приватистів і 27 приватисток. Сьвідоцтво зрілости одержали між иншими: Поточка Антонія, Андриєвичівна Апольонія, Дюляй Ольга, Гринишак Юстина, Іґнатовичівна Іванна, Яцків Каролина, Лабіївна Анна, Лабіївна Елеонора, Малаюківна Ольга, Марфейчуківна Мария, Мартичуківна Ґлікерия, Воляньска Ольга, Шібер Роне, Тенер Рисе, Остерзецер Хана, Штретінер Лея, Клінґерівна Несе, Бретлерівна Песіль.

Господарство, промисл і торговля.

Комунікат Краєвого Союза для збуту худоби.

— **Ціна худоби і безрог у Львові.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу у Львові дня 25 жовтня 1912).

На торг пригнано:

Волів . . .	52	штук
Бугаїв . . .	11	„
Коров . . .	157	„
Ялівника . . .	105	„
Телят . . .	229	„
Овець (кіз) . .	96	„
Безрог гал. 74 угор. 60	271	„
Разом	921	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

За опасові воли	від	88	кор.	до	95	кор.
„ худі воли	„	80	„	„	86	„
„ бугаї	„	78	„	„	90	„
„ корови на заріз		56	„	„	70	„
„ ялівник	„	54	„	„	60	„
„ телята	„	94	„	„	124	„
„ безроги гал.	„	104	„	„	118	„

— **З зелїзниці.** З причини реконструкциї моста на шляху зелїзничім Стрий-Хирів в кільом. 25 8/9 межи стацями Самбір і Бисковичі відбувати ся буде рух особовий дня 31 с. м. при поїздах ч. 1235 і 1236 через пересїдане. Пакунки подорожних будуть перенесені з поїзду до поїзду.

Подібно як тамтої зими курсувати буде від 13 падолиста с. р. аж до 7 мая 1913 з Підволочиск через Львів, Краків, Відень, Лєобен, Понтебу, Местре, Верону, Медиолян, Генуу і Вентімілію до Ніцци і Канн віз спальний при поїзді поспішнім ч. 4 відходячім з Підволочиск, Львова і Кракова в неділю і середу. Сей віз спальний перейде у Відни до поїзду експресового Петербург-Канн і буде приїздити до Канн ві второк зглядно в пятницю.

В противнім напрямі переходити буде сей віз почавши від 16 падолиста с. р. аж до 10 мая 1913 з Канн зглядно з Ніцци до Підволочиск при поїзді експресовім Канн-Петербург виходячім з Канн зглядно з Ніцци в четвер і в неділю.

В Відни перейде він до поїзду поспішного ч. 3 і буде приїздити до Кракова, Львова і Підволочиск в суботу зглядно ві второк.

В инші дни тиждня буде ся сей віз у Відни переставляти з двірця зелїзниці Північної на дворець зелїзниці Полудневої і на відворот, а подорожні їдучі тим возом по за Відень, будуть пересїдати ся.

За ужите поїзду експресового Відень-(Ніцца)-Канн зглядно на відворот, в котрім крім воза реставрацийного курсують лиш вози спальні I. кляси побирає ся належитість за білет I. кляси поїзду поспішного і належитість додаткову за віз спальний.

Телеґрами.

Відень 29 жовтня. Спільна рада міністрів, котра розпочала ся вчера о 4 год. по полудни, тревала до год. пів до 4 над раном. Нині рано угорскі міністри від'їхали до Будапешту.

Река 29 жовтня. Чорногорске войско заняло вчера в полудне Плевлє (в новобазарскім санджаку).

Білград 29 жовтня. Після приватного донесеня місто Тетово піддало ся. Армія сербска стоїть під Велес (Кепрілі). Турки мабуть концентрують ся коло Деміркапі а опісля непотверджених ще вістий під Серрес. Сподївають ся небавком занятя міста Прізрену. Головна сербска кватира має бути нині перенесена з Врані до Скопля. — Ходить чутка, що під Велес 7000 Турків дістало ся до неволї.

Букарешт 29 жовтня. Румуньска Аґентия єсть уповажнена заперечити чутку о зарядженю мобілїзациї в Румунії.

Москва 29 жовтня. З Кострони доносять, що Волга замерзла. Комунікация піша і колова відбуває ся по леду.

Одеса 29 жовтня. На мори лютить ся буря, термометр показує 6 степенів морозу.

Александровск 29 жовтня. Заметіль сніговa спричинила перерву комунікациї телеґрафічної з Кримом.

Константинополь 29 жовтня. Потверджує ся вість, що кн. Абдул Галім, син бувшого султана Абдул Гаміда, в битві під Кірккілїссе зістав зранений в ногу.

Константинополь 29 жовтня. Після телеґрами наспівшої до міністерства війни арімія розпочала похід наперед против неприятеля.

Софія 29 жовтня. Позаяк команда болгарскої армії довідала ся, що Адриянополь не єсть достаточно заосмотрений в поживу, отже з причини, що хоче уникнути великих страт в людях при штурмованю кріпости, залишено поки що здобуваня Адріянополя штурмом і постановчено держати кріпость в облозї, зглядно єї голодом змусити до капітуляциї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).